

The image features three roosters dressed in formal, high-fashion clothing. The rooster on the left wears a white dress with a black collar and a red sash. The middle rooster wears a teal dress with a white collar and a red sash. The rooster on the right wears a pink dress with a white collar and a red sash. All three are adorned with various medals and jewelry. They stand on a dark, conical pile of human skulls. The background is a solid reddish-orange color with faint, radiating lines. The title 'DIKTATORFRUER' is written in large, black, diamond-studded letters across the middle of the image.

DIKTATORFRUER

- Jeg er som dere, jeg elsker epler
av Theresia Walser

Pris kr. 50,-

Teatersjef og ansvarlig utgiver: Kim Bjarke. Redaksjon: Margareta Magnus Myhre, Hanne Lise Rørstad, Linn Blekkerud. Grafisk formgivning: Solveig Jevanord. Illustrasjon forside: Stian Hole. Forestillingsfoto: L-P Lorentz. Grafisk produksjon: Interface Media as. Oslo Nye Teater tar forbehold om endringer i programmet.

THE DEVIL WEARS PRADA

Diktatorfruer er en spritny politisk komedie fra 2013, skrevet af tyske Theresia Walser.

En groteske om grådighedens grænseløshed.

Stykket bygger på tre nulevende og vældig eksisterende kvinder. Man kan blive venner med dem på Facebook, de er på Twitter. Til trods for dette bagtæppe af virkelighed er der ikke tale om noget dokudrama men om et opdigtet møde mellem tre diktatorfruer, der samles fordi man vil lave film om deres liv. Selve mødet er altså fri fantasi fra forfatteren, men dialogen i stykket rummer et væld af virkelige citater fra de tre. F.eks. Margot Honecker: «Hvordan kan nogen være så dumme og ville kravle over muren, når de har lært i skolen hvordan det er på den anden side?».

De tre fruer repræsenterer hver sin verdensdel og i nogen grad epoke i diktaturets blodige historie. Margot Honecker, Europa og så langt tilbage som 1961 og Den Kolde Krig. Imelda Marcos, Asien og diktaturets glansperiode i 1970-erne. Leïla Ben Ali, Afrika og Mellempøsten fra vores aktuelle samtid. Det var i hendes Tunesien Den Arabiske Våren startede i 2011. Leyla-figuren har også lånt træk fra Suzanna Mubarek (Egypten) og Asma al Assad (Syrien).

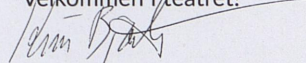
Theresia Walser var egentligt gået i gang med at skrive om berømte diktatorer men opdagede så at diktatorfruerne var mere interessante og inspirerende.

Enhver revolution har sin Lady Macbeth. Den fotogene First Lady, der giver brutaliteten et sexet ansigt. The devil wears Prada. Ingen af de tre kvinder fortryder deres fortid. Alle tre divaer holder uophørligt og med imponerende stædighed fast i deres bizarre verdensanskuelse. På den måde bliver *Diktatorfruer* til et perverteret talkshow.

Men til syvende og sidst handler det også om dèt, Hannah Arendt beskrev i forbindelse med Eichmann processen i Tel Aviv i 1961, nemlig om Det Ondes Banalitet. Nok har eftertiden og eksiltilværelsen fået disse damer til at fremstå eksotiske og verdensfjerne men i udgangspunktet er de såre almindelige kvinder, drevet af begær efter personlig vinding og med lyst til et pænt hjem og nogle pæne børn.

Før vi vasker vores demokratiske hænder kan man minde om, at det officielle Danmark i form af Kongehuset udstyrede den rumænske despot Ceausescu med fortjenstmedalje og gallamiddag et år før et folkeligt oprør fjernede ham fra magten i 1989. Og at store dele af den skandinaviske venstrefløj hyldede og forsvarede styret i DDR indtil den dag Muren faldt.

Velkommen i teatret!

Kim Bjarke,
teaterchef

DIN DIKTATOR OG MIN VELGJØRER – ELLER OMVENDT

Tekst: Stein Ørnhøi

Det meste er banalt. Bak fasaden. Og uforstand er stort sett likelig fordelt verden over.

Kobler du banalitet og uforstand med makt, går det som oftest galt, av og til fryktelig galt, slik det gikk der de tre diktatorfruene til Theresia Walser kommer fra. Kombinasjonen av stor dumskap og mye makt får lett noe latterlig over seg. H.C. Andersens eventyr om keiseren og hans «nye» klær er selve historien om nettopp det. Og latterlig er det så lenge det ikke er makt og dumskap som rammer oss selv. Derfor kan vi naturligvis bare sette oss godt til rette og le godt og hjertelig av de tre diktatorfruene. Og vi kan gjøre det i selvgod visshet om at slik er ikke vi, slik er det ikke hos oss.

Men den totalitære dumskaperen er overalt. Allerede da Chaplin i 1940 laget sin film *Diktatoren*, satte nok latteren seg fast i halsen hos mange. Og ettersom årene gikk, ble filmen enda sterkere; mer svart enn komisk. H.C. Andersens tekst handlet naturligvis heller ikke bare om hans samtidige Frederik VI. Kanskje ikke om ham i det hele tatt, selv om kong Frederik var både pompøs og slett ingen stor begavelse. Det var forresten den samme Frederik som i 1814 måtte avstå Norge til svenskene. H.C. Andersen ville latterliggjøre makt og narraktighet. Og den gangen som nå, handlet det slett ikke bare om de vi kaller diktatorer. For Chaplin ble det til og med svært personlig da han få år etter andre verdenskrig, måtte

flytte fra USA fordi den korrupte senator Joseph McCarthy med sin makt og dumskap gjorde det umulig for ham å bo i landet hvor han hadde laget mange av filmhistoriens mesterverker.

Våre tre fruer – aftenens diktatorfruer – kommer fra DDR, Tunisia og Filippinene. De kunne ha vært fruer eller herrer fra de fleste steder i verden. En formiddagste i Det Hvite Hus hos presidentfrue Laura Bush uka etter USAs innmarsj i Irak, ville nok fort ha liknet på møtet mellom de tre damene i dagens forestilling. Vi er jo alle demokrater og vil det beste. Ingen diktator har noengang kalt seg selv diktator. At DDR forstod seg selv som Tysklands demokratiske republikk, er naturligvis både komisk og skremmende. Men er det derfor noen grunn til at vi kalte Tunisia, som forestillingens fru Leila kommer fra, noen annet enn et diktatur? For diktatur var det jo, selv om hun og hennes mann lente seg pent og vakkert på det franske.

Hvorfor er ikke Saudi-Arabia et diktatur, men et monarki eller kanskje et absolutt monarki? Og hvorfor er Kuwait nesten et demokrati mens Iran helt opplagt er et diktatur. Denne uka er forresten ikke Iran fullt så diktatorisk lenger. De samarbeider nå med oss i kampen mot det middelalderiske IS – Den Islamske Stat.

Og diktator og president Assad i Syria er heller ikke hva han var. For han har slåss mot IS og den slags lenge før vi hadde oppdaget at de eksisterte. «Diktatur» og «diktator» er altså rene propaganda-termer. Diktatur er de regimer vi ikke liker. Og diktatorer er de herskerne vi forakter. Og dette forandrer seg hele tiden avhengig av hvilke politiske konflikter vi eller våre allierte til enhver tid er involvert i.

Når ble forresten Norge demokratisk? Det var i alle fall ikke i 1814, selv om vi noen måneder det året må kunne sies å ha vært verdens mest demokratiske samfunn. Alle møtte opp i landets kirker i februar/mars 1814. Eden til fedrelandet ble avlagt og i prinsippet var alle med og valgte utsendinger til det som til slutt ble Riksforsamlingen på Eidsvoll. Alle var altså til stede, men bare mennene avla eden og avga stemme. Men noen tiår etter 1814 var vi langt mindre demokratiske enn hva vi var i mirakelåret 1814. Var vi da et diktatur og hvem var i så fall diktatoren? Oscar I eller statsminister Frederik Stang?

Når sluttet Norge å være et diktatur? Eller har vi aldri vært et diktatur styrt av en diktator? Her i landet avskaffet vi i 1814 det opplyste eneveldet. Men hvor opplyst var det? Demokratisk var det i alle fall ikke. Var det opplyste eneveldet i virkeligheten et diktatur? Og var Frederik VI den siste diktator i Norge? Vi velger terminologi utfra hva vi liker og utfra hva som passer oss politisk. Putin er diktator. Storbritannias demokratisk valgte statsminister David Cameron mener til og med at Putin kan sammenliknes

med Hitler. Men Putin er valgt, og i dag er han den mest populære politiker Russland noen gang har hatt. Og jeg er slett ikke sikker på at hele forklaringen på at det er slik, er forskjellen på britiske og russiske medier. Ingen av oss liker Putin. Men likevel.

Ondskap, dumskap, despoti og overgrep finner en altså litt for mange steder her i verden. Også der det heter demokrati og full frihet. Løgn, juks og bedrag hører ikke hjemme blott og bart i de landene vi ikke liker. I India – som vi bruker å kalle verdens største demokrati – lever hundrevis av millioner i et sosialt og religiøst despoti. Er du kasteløs i India, gir det lite mening å snakke om demokrati. Mens Kina er et diktatur. Men fordi Kina er blitt mer enn tre ganger så rike som India, har den fattigste halvdel av den kinesiske befolkningen større mulighet til å styre sitt eget liv, enn den fattigste halvparten av Indias befolkning. Hva er diktatur? Hva er demokrati?

Makta ter seg, heter det. Og det forstår vi også når fruene møtes på scenen her i dag. Det meste er komisk, så lenge det ikke gjelder oss selv. Men kanskje gjør det det likevel? Derfor bør vi jevnlig minne hverandre om den utfordringen som salig Matteus ga oss i sin tid: «Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye legger du ikke merke til?» Hvis vi greier å gi et godt svar på det spørsmålet, vil vi kanskje en dag kunne le hjertelig og godt av dagens teatertekst uten fare for at latteren skal sette seg fast i halsen.

DIKTORER

Jeg er som dere, jeg elsker epler

av Theresia Walser

Oversatt av Eivind Haugland

Fru Imelda **Birgitte Victoria Svendsen**

Fru Margot **Helle Haugen**

Fru Leila **Mari Maurstad**

Gottfried **Ola G. Furuseth**

Regi **Kim Bjarke**

Scenografi og kostymer **Camilla Bjørnvad**

Lysdesign **Rolf Christian Egseth**

Masker **Birgit Haugå**

Lyd **Steffen Hofseth**

Inspisient **Bjarne Stensrud**

Regiassistent **Betzy Wammer**

PREMIERE OSLO NYE CENTRALTEATRET 23. SEPTEMBER 2014

IMELDA MARCOS

(f. 2. juli 1929)

Sto bak sin mann Ferdinand Marcos i tykt og tynt, som Filippinenes førstedame i over 20 år. Kjent for å ha levd et liv i luksus i ekte-mannens korrupte regime;

bl.a. skal hun ha eid 3000 par sko. Øvde selv stor politisk innflytelse etter at hun giftet seg. Var borgermester i Stor-Manila i 11 år, mangeårig regjeringsmedlem og leder for regjeringspartiet New Society Movement. Levde i eksil på Hawaii 1986-90. Da hun kom tilbake til Filippinene stilte hun som kandidat ved presidentvalget i 1991 og ble senere innvalgt som kongressrepresentant. I 1993 ble hun dømt for underslag av offentlig eiendom, men dommen ble opphevet av en anke-domstol i 1998. Er i dag fortsatt aktiv i politikken på Filippinene.

MARGOT HONECKER

(f. Feist, 17. april 1927 i Halle)

Gift med Erich Honecker, DDRs statsjef fra 1976-89. Hun var utdanningsminister i DDR fra 1963-89. Stod bl.a. bak «loven om

det enhetlige sosialistiske utdannelsessystem» og innføringen av obligatorisk forsvarsundervisning i skolen. Trakk seg som utdanningsminister som følge av store demonstrasjoner høsten 1989. Var også ansvarlig for tvangsadopsjon av barn av fengslede politiske dissidenter og «republikkflyktninger». I 1991 flyktet hun og ektemannen til Moskva for å unngå straffeforfølgning. Siden 1992 har hun levd et tilbaketrukket liv i Santiago, Chile.

LEÏLA BEN ALI

(f. Trabelsi, 24. oktober 1956)

Gift med Zine El Abidine Ben Ali, tidligere president i Den tunisiske republikk. Har vært aktiv innen filantropi og humanitært arbeid i rollen som Tunisias

førstedame, bl.a. som president for den arabiske Women Organization (AWO). Før ekteskapet jobbet hun som frisør og hadde lite formell utdanning. Etter hvert inntok hun og familien ulike posisjoner i tunisisk politikk og ble kjent for sin grådighet og hensynsløshet. Den 14. januar 2011, under den tunisiske revolusjonen, ble hun og mange av slektingene tvunget til å flykte fra Tunisia til Saudi-Arabia. Hun skal ha tatt med seg 1,5 tonn gullbarrer fra sentralbanken i Tunisia da hun flyktet fra landet.

CHARTERFERIE TIL NORD-KOREA

Tekst: Kim Reksten Grønneberg

Verden blir stadig mer strømlinjeformet, og nordmenn er folkeslaget som reiser mest i verden. For å ha noe mer spennende å skrive hjem om enn sommerflørten på Kreta eller shopping på Ullared, har interessen for tradisjonelt utligjengelige land økt. Om du ikke vil friste skjebnen i væpnede konflikter, kan kanskje et besøk til verdens mest gjennomførte diktatur være et godt alternativ.

Når sant skal sies, så er Nord-Korea fortsatt offisielt i krig. Men trefningene med erkefienden i sør har vært av sporadisk karakter og mer preget av tomme trusler og aggressiv retorikk. Her får du altså både muligheten til å besøke et land «i krig» og et av nåtidens verste diktaturer. To fluer i en smekk der altså.

Så langt fra en pakkereise som man kan komme tenker du kanskje. Tro om igjen. Myndighetene ønsker fullstendig kontroll, noe som resulterer i et høyst planlagt opplegg for alle besøkende. Spesieltrente guider følger deg med argusøyne gjennom hele oppholdet, reiseruten er detaljplanlagt og når dagens økt er unnagjort, «låses» man inn på hotellet uten mulighet for egne eskapader.

Hit kommer man ved å kjøpe en høyst spesiell pakketur fra Beijing. Turen til hovedstaden Pyongyang går med tog, eller man kan prøve lykken med det statseide Air Koryo – flyselskapet som bruker en hotmail-adresse i kommunikasjon med sine kunder. Om du lurte, er de heller ikke blant favorittene til verdens luftfartsinspektører.

Severdighetene man får besøke er i stor grad plukket ut for å underbygge Nord-Koreas storhet som nasjon. Enhver landsby og bydel har minst én statue av Kim Il-sung, «Den store leder»,

eller den litt lengre tittelen «menneskehetens strålende sol som aldri går ned i våre hjerter». Statuene, samt kravet om at alle hjem skulle ha et portrett av den store leder, bygget en sterk personkult rundt Kim som i stor grad kan minne om religiøs tilbedelse. Dette bidro til at Kim var den statslederen som satt desidert lengst ved makten av alle i den kalde krigen.

Kim kjempet aktivt i geriljagrupper i det japansk-okkuperte Korea, men det var Sovjetunionen som i 1945 til slutt drev japanerne ut. Landet ble delt i to, et Sovjetunionen-støttet nord, og et USA-støttet sør. Kim Il-sung ble innsatt som marionette for russerne, og ble etterhvert enehersker.

I iveren etter å forene de to Korea-ene, invaderte han Sør-Korea i 1950 og startet dermed Koreakrigen. Etter tre års krigføring og 3,5 millioner døde ble grensen trukket langs den 38. breddegrad. Skillelinjen er i dag verdens mest minelagte område, et opplagt stopp på den Nord-Koreanske sightseeing-løypa. Fra vårt frivillige fengsel / hotell, busses gruppen jeg reiser med ut fra hovedstaden. Sjåføren sørger for å holde ekstremt høy fart gjennom mindre attraktive områder, og tar seg bedre tid gjennom nabolagene som er mer egnet for våre feriebilder.

Nord-Koreanske innbyggere bukker arbødig foran den 20 meter høye bronsestatuen av Kim Il-sung på Mansu Hill i Pyongyang. Turister oppfordres til å gjøre det samme, noe som ofte ender opp med å bli brukt av myndighetene som «bevis» på at utenlandske besøkende har stor sympati for Nord-Koreas styresett.

En av to T-banestasjoner som utlendinger får besøke i Pyongyang. Ivrige konspirasjonsteoretikere hevder at det er kun disse to stasjonene som finnes, og at de «reisende» er statister for å imponere besøkende.

Grensen mellom Nord- og Sør-Korea. De blå byggene ligger midt på grenselinjen og huser forhandlinger mellom de to landene.

God plass i hotellrestauranten. Det estimeres at kun 3000 - 4 000 vestlige turister besøker Nord-Korea per år.

Etter et par timers ensom kjøretur på en 8-felts motorvei, ankommer vi grenseområdet Panmunjom. Vår guide er godt indoktrinert i regimets skremmelspropaganda og gir det merkelappen «det farligste stedet på planeten», uten at det så ut til å skremme vår reisegruppe nevneverdig. Alvoret ble derimot understreket da en tysk turist valgte å slå lens i et skogholt, utenfor veien.

Grensevaktene så ikke noe behov for å bruke vedkommende som en testkanin for landminene – og sørget derfor for å eskortere han forsiktig i sikk-sakk mønster tilbake til trygg grunn.

På grensen konkurrer styrkene i å psyke hverandre ut, og ikke bare med kuler og krutt. Nord-Koreanerne har gått til skrittet å etablere en attraktiv by, fylt med dansende og regime-elskende «innbyggere» som har i oppgave å skape et inntrykk av harmoni og lykke hos de som følger med i kikkerten på andre siden av grensen.

Slike bisarre påfunn, egnet for å skape et inntrykk om at alt er i skjønneste orden, ble vi møtt med gjentatte ganger. Sykehusbesøk er noe man helst ønsker å unngå på utenlandsferie, kanskje spesielt i Nord-Korea. Vår turoperatør mente derimot at et stopp på Pyongyangs sentralsykehus ville være interessant. Og det var

det jo for så vidt. Etter å ha blitt eskortert rundt av en stolt overlege som la ut om sykehusets fortreffeligheter og moderne apparater, kunne vi ikke unngå å legge merke til det totale fraværet av pasienter. Alle senger var tomme, og det norske fenomenet med å sove på korridoren syntes fremmed. Konfrontert med dette, svarte overlegen brydd at det var utenom

åpningstid. I Nord-Korea er man altså syk mellom klokken 08 og 16.

Landets militærstyrker er høyst synlig. Med verdens 4. største stående hær er de en naturlig del av bybildet. I påvente av angrep fra de amerikanske imperialistene eller tilintetgjørelse av Seoul, marsjeres det regelmessig foran statuene av Kim Il-sung og Kim Jong-il. Her bukker de ærbødig og nedlegger blomster. Det samme er obligatorisk for landets innbyggere.

Andre militære tjenestemenn fungerer som turistmagneter. Spesielt

Kapteinen vi treffer om bord i USS Pueblo, det amerikanske marinefartøyet som han var med å ta arrest i i 1968. En yndet suksesshistorie for militærledelsen, som er ekstra stolte over at skipet er det eneste amerikanske fartøyet i arrest noe sted i verden.

Kollektivet i fokus. Grupper av innbyggere marsjerer på vei til arbeid, mens én enslig bil holder trafikkbetjenten i virksomhet.

Alle disse opplevelsene ønsker man selvsagt å dokumentere best mulig. Nord-Korea er et eldorado for fotointeresserte og de lokale poserer villig foran kameraet. Dessverre blir ethvert forsøk på dialog effektivt stoppet av guider eller allstedsværende vakter. Jevnlig blir man bedt om å vise hvilke bilder man har tatt. Bilder som kan gi et ufordelaktig inntrykk av landet blir slettet umiddelbart. Selv ikke et bilde av en krokete gammel dame, som kan gi inntrykk av at ikke alle i Nord-Korea er i toppform, kommer gjennom sensuren. En annen kuriositet er kravet om at all fotografering av Kim-statuene må være i helfigur.

Så hvorfor i all verden skal man reise hit, spør mange. Svaret for mange erfarne reisende ligger nok i at jo mer man reiser, jo mer stiger ønsket om å tøyse reisestrikken. Og hva passer vel bedre enn et av verdens mest lukkede land?

Hvem som helst kan besøke landet, men om man har en fortid i det amerikanske militæret eller ønsker å utfordre lovverket, anbefales det å tenke seg om to ganger. Dette fikk en 85 år gammel amerikansk krigsveteran med erfaring fra Koreakrigen oppleve i 2013, da han ble arrestert under en privat reise i landet.

Kim Reksten Grønneberg jobber til daglig i den norske reklamebransjen, og har en stor lidenskap for reiser. Etter lengre opphold i Singapore og Malaysia, er spesielt interessen for asiatiske land og politikk stor. Reisen til Nord-Korea gjennomførte han i 2012, under 100 års markeringen av Kim Il-sung sin fødsel.

Å reise til Nord-Korea uten å ha lest seg opp i forkant er poengløst. Spesielt anbefales litteratur som bygger på skildringer fra avhopperne som på heroisk vis kommer seg over Tumen-elva, og over til den kinesiske siden. Spesielt anbefales Barbara Demicks *Nothing to Envy* som gir et godt innblikk i situasjonen. Moralens voktere vil rettmessig påpeke at besøk til landet indirekte finansierer lommepengene til Kim Jong-Un. På den andre siden vil gjentatte besøk utenifra være med på å skape større gjennomsiktighet og opprettholde fokus på situasjonen internasjonalt.

Nord-Korea er heller ikke et land man besøker på sin første utenlandsreise. Dette gjør at historiene som deles blant erfarne reisende over en kald Taedonggang-øl i hotellbaren i Pyongyang, blir svært interessante. Hvis drømmen er kritthvite strender, kulinariske opplevelser og å stifte nye vennskap med de lokale, har man altså kommet feil.

For å utvide nedslagsfeltet sitt har derimot de Nord-Koreanske myndighetene satset stort på destinasjonsutvikling ulike steder i landet. Badeland, striglede strender og en moderne flyplass står etterhvert klart til å ta i mot spesielt kinesiske reisende. Om norske charterselskaper lar seg friste med det første er tvilsomt.

To soldater beskuer et krigsminnesmerke i Pyongyang.

Birgitte Victoria Svendsen

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Har arbeidet ved Rogaland Teater (Julie i *Romeo og Julie* mfl.), Nationaltheatret (Lady Chiltern i *Den perfekte ektemann*), Riksteatret m.m. Ansatt ved Oslo Nye siden 1990. Medvirket i bl.a. *Da Hilde ble 50*, *Trassalderen*, *Blind hevn*, *Lærere for livet*, *Peer Gynt* (Åse), *En handelsreisendes død* (Linda), *En midtsommernattsdrøm* (Puck). Film og TV: *En god nummer to*, *Upperdog*, *Lønsj*, *Nina i Måken*, *Erobreren*, *Småbyliv* mfl. Priser: Heddaprisen - Beste kvinnelige hovedrolle for *Mary Tyrone i Lang dags ferd mot natt* (Teatret Vårt), Aud Schönemann-prisen. Spilte i sommer *Mor Åse* i *Peer Gynt* på Gåla.

Helle Haugen

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole og Statens Balletthøgskole. Ansatt ved Oslo Nye siden 1989. Medvirket i bl.a. *Da Hilde ble 50*, *Trassalderen*, *Karlsson på taket*, *Postkort fra Lillebjørn*, *Lærere for livet*, *The Producers*, *Pseudonymet*, *Trollbyen*, *Kurt koker hodet* (Anne Lise), *Spring Awakening*, *Tatt av kvinnen* (Marianne), *Vildanden* (Hedvig), *Juleoratoriet*, *Pal Joey*. Vært engasjert ved Riksteatret (bl.a. tittelrollen Rita) m.m. Film og TV: NRK-serien *Jul i Blåfjell* og *Maja Steinansikt*. Ble tildelt Aud Schönemann-prisen i 2010.

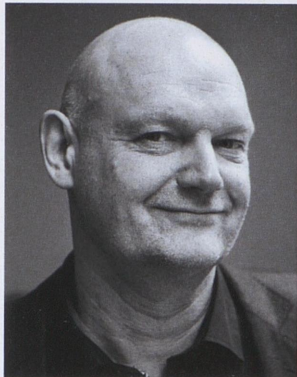
Mari Maurstad

Ansatt ved Nationaltheatret siden 1981. Arbeidet ved diverse norske scener. Roller i utvalg: Gina i *Vildanden* (Riksteatret), Eliza Doolittle (*My Fair Lady*), Val (*A Chorus Line*), Kate (*Kiss me, Kate*), Den grønklede/ Anitra (*Peer Gynt*), Polly (*Tolvskillingsoperaen*), Mrs. Cheveley (*Den perfekte ektemann*), Heksen (*Reisen til Julestjernen/ Draumen om Narnia*). Medvirket i *Peer Gynt* på Gåla. Skrevet/produsert soloshow som *Maris glade Mariritt*, *Mariality* mfl. Utgitt 16 bøker og seks CDer. Fikk Heddaprisen for rollen Lina Lamont i *Oslo Nyes Singin' in the Rain*. Gjestet oss sist i *Da Hilde ble 50*.

Ola G. Furusest

Utdannet ved Arts Educational Schools - London og NTNU (drama/teater). Vært tilknyttet Trøndelag Teater og Teatret Vårt: bl.a. *Vildanden* (Hjalmar Ekdahl), *Cabaret* (Cliff Bradshaw), *Hedda Gabler* (Jørgen Tesman), *An-Magritt*, *Bevis*, *Kurt koker hodet*, *Pseudonymet*. Heddapris-nominert for *Vaktmannen* (*Antigone*, Trøndelag Teater) og *Elling* (*Elling i nærkontakt*, Teatret Vårt). TV: bl.a. *Halvbroren*, *Melonas*, *Seks som oss* og *høstens Kampen for tilværelsen*. Ved Oslo Nye medvirket i *De dodes tjern*, *Postkort fra Lillebjørn*, *Skaff meg en tenor!*, *Lærere for livet*, *Trollbyen* mfl.

Kim Bjarke, regi

Tiltrådte som teatersjef ved Oslo Nye Teater i januar 2014. Utdannet sceneinstruktør ved Statens teaterskole, København. Har mange års erfaring som leder av mer enn 100 teater- og TV-prosjekter i de nordiske land. Arbeidet som instruktør og kunstnerisk rådgiver ved en rekke danske scener, bl.a. Nørrebro Teater og Det Kongelige Teater i København. Har også hatt regioppgaver ved norske scener som Nationaltheatret og Den Nationale Scene. Ved sistnevnte var han kunstnerisk rådgiver for Bjarte Hjelmeland i hans teatersjefperiode. Har i høst også regien på *Hypokonderen* på Hovedscenen.

Camilla Bjørnvad, scenografi og kostymer

Dansk scenograf utdannet ved Statens Teaterskole, København. Siden 1992 hatt scenografi-/kostymedesign til ca. 150 produksjoner innen teater, opera, dans, film og TV. Fikk gjennombrudd som scenograf med teaterkonserten *Gasolin'* (Dr. Dante, 1993), i samarbeid med Marianne Nilsson. Fortsatte samarbeidet med Dr. D. til 2001. Vært tilknyttet de fleste danske scener, store som små. Norske oppsetninger: bl.a. *Idioten* (Den Nationale Scene). Tildelt diverse legater og to Reumert-priser for Årets forestilling. Oppgaver siste år: *Den stundesløse* (Folketeatret), *En tjener for to herrer* (Odense Teater), *Snedronningen* (Aalborg Teater), *Gasolin'* årgang 2014 og *Hypokonderen* på Oslo Nye Teater.

Rolf Christian Egseth, lysdesign

Har vært tilknyttet Oslo Nye Teaters lysavdeling siden 2003, med ansvar for lysdesign på oppsetninger som *Kjærlighetsbrev*, *Da Hilde ble 50*, *Trassalderen*, *Blind hevn*, *De dødes tjern*, *Zuperhelt 1 & 2*, *Pseudonymet*, *Spin Doctor*, *Kalenderpikene*, *Peer Gynt*, *Nøtteknekkeren*, *Breaking The Waves* mfl. Jobbet tidligere ved Hedmark Teater og Black Box Teater. Har arbeidet frilans med TV-produksjon for TV Norge, MTV/Primetec m.m.

Birgit Haugå, masker

Utdannet frisør og parykkmaker, og i pedagogikk (Høgskolen i Akershus). Ledet en frisør- og make up-skole i perioden 2000-02. Har siden 1980 vært engasjert som maskeansvarlig på Oslo Nye Teater (siste: *Kjærlighetsbrev*, *Trassalderen*, *Blind hevn*, *Karius og Baktus*), Nationaltheatret (bl.a. *Vildanden*, *Vente på Godot*, *Spansk stykke*, *Verdiløse menn*), Riksteatret, Teater Ibsen (*Forsøk på å beskrive det ugjennomtrengelige*), Teatret Vårt (bl.a. *Presidentinnen* og *Enron*) og Hålogaland Teater (bl.a. *Les Misérables*) mfl.

HYPOKONDEREN
Spilles t.o.m. 25. oktober
Hovedscenen

KARIUS OG BAKTUS
Spilles t.o.m. 18. oktober
Hovedscenen

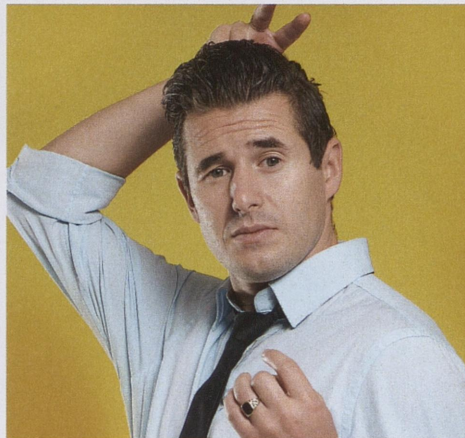
KJÆRLIGHETSREV
Matinéer i oktober
Hovedscenen

JUL I BLÅFJELL
Sesongpremiere 12. november
Hovedscenen

Høyt og lavt med **ALBERT ÅBERG**
Spilles i september/oktober
Trikkestallen

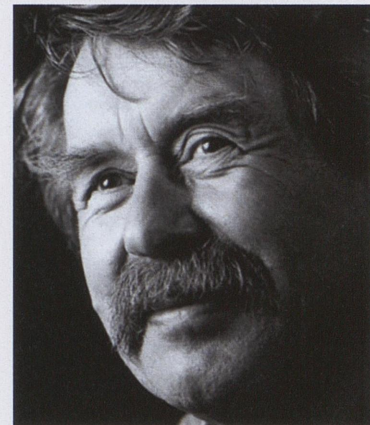
BARCO - et tipp-topp stand-up-show
Oslopremiere 25. september
Centralteatret

SEX OG SAMLIV med Dennis Storhøi
Premiere 14. november
Teaterkjeller'n

I SISTE MINUTT
Premiere 6. november
Centralteatret

HYLLEST TIL ARILD NYQUIST
Spilles 8., 9., 11. oktober
Teaterkjeller'n

LOCO DIENSTAG

Spilles første tirsdag i måneden
Teaterkjeller'n

MORDET PÅ GJESTGIVERIET

Premiere 20. september
Teaterkjeller'n

JUL MED PRØYSEN og snekker Andersen

Sesongpremiere 8. november
Trikkestallen

CHICAGO

THE MUSICAL

CHICAGO

Premiere 22. januar 2015
Hovedscenen

Thon Show & Scene

Gode opplevelser – helt enkelt

Våre hotelloppakker inneholder overnatting med deilig frokost, showbilletter og tre-retters middag.

Vi har billetter til de fleste scenene i Oslo og du velger hvilket Thon-hotell du ønsker å bo på.

Kontakt oss, så ordner vi resten.

Telefon: 815 52 400

E-post: show@thonhotels.no

thonhotels.no/show

SHOW & SCENE

Oslo kommune

HOVEDSCENEN
CENTRALTEATRET
TRIKKESTALLEN

